

VEERLE OP VRIJDAG

MOEDERS IN
SOORTEN

Gisela en Armand: 'Door haar manier van sterven heeft ze een positief beeld achtergelaten.' © Michiel Hendryckx

Armand: 'Ja, toen dokter Cosyns zei dat ik die donderdag beter niet naar huis kon vertrekken, schrok ik. Misschien omdat de geriater over zes maanden had gesproken en we nog lang zo ver niet waren. Vanaf de dinsdag begon haar toestand fel te verslechteren, maar als je er zo dicht bij staat, dringt het besef toch niet ten volle door.'

Uw moeder heeft de rustige, natuurlijke dood gekregen die ze wou. Armand: 'Dat is de grote verdienste van haar huisarts en andere zorgverstrekkers. Zij kregen de pijn onder controle en hebben haar altijd, altijd laten weten dat ze rekening hielden met haar wens om waardig te sterven. Ik ben ook blij dat het niet te lang ge-

duurd heeft. En voorts dat ze de gelegenheid heeft gehad om te laten zien hoe je een goede dood kunt sterven. Hoe je kunt reageren op slecht nieuws, hoe je hulp kunt aanvaarden en appreciëren, ook van vrijwilligers. Als ik ooit zelf slecht nieuws te horen krijg, zal ik meteen aan haar denken: hoe zij door haar manier van sterven een positief beeld heeft nagelaten. We hebben het bij Gisela's moeder anders meegemaakt. Zij kon zich er niet bij neerleggen dat ze moest gaan.'

Gisela: 'Mijn moeder is honderd geworden, maar ze is chagrijnig gestorven. Terwijl Evelien bij leven niet altijd een gemakkelijke vrouw was. Maar de vriendschap

die we van haar in die twee laatste maanden hebben gekregen, maakt heel veel goed.'

Armand: 'Ik denk dat ze trots zou zijn als ze de film zelf nog eens kon bekijken.'

'Bevroren beeld', tentoonstelling van Marc Cosyns en Julien Vandevelde in het Caermersklooster in Gent, nog tot 22 maart. De film is ook te zien op 4, 5 en 7 februari in de Antwerpse Monty.

ONLINE
www.caermersklooster.be

ONLINE
www.monty.be

Het jaar 2009 heeft een felle start genomen. Ik heb het niet over politiek of economie. Wel over gebeurtenissen in de gezinsfeer, die gedurende meerdere dagen de publieke emotie beroerden. Gebeurtenissen waarin moeders, vaders en kinderen centraal stonden. Het leven zo-

als het soms is, en zoals we het niet altijd graag meemaken.

Eerst was er de zaak-Sandra Massart, het meisje met de dodelijke stofwisselingsziekte dat nu toch niet gered kan worden. Een oproep van Sandra's vader bracht een grote golf van solidariteit op gang: velen wilden hun steentje bijdragen om het gezin aan het benodigde bedrag te helpen. Hoewel wetenschappers waarschuwden dat het niet zinvol was, gingen honderden toch met collectebussen van deur tot deur, en lieten dui-zenden hun hart spreken. Zopas liet het farmabedrijf Shire aan vader Massart weten dat het medicijn nog altijd niet te koop is. Punt aan de lijn.

Sandra's moeder bleef al die tijd vrij stil op de achtergrond. Geloofde ze in de actiedrift van haar man? Kreeg ze er zelf nieuwe hoop door? Of wist ze dat ze maar beter kon laten begaan omdat ieder zijn eigen manier zoekt om met verdriet om te gaan?

Vervolgens kwam adoptie weer in de schijnwerpers. Eén moeder die erin slaagde een ziek kind uit Congo te halen tegenover zoveel anderen die al jaren wachten op een kind. Het persoonlijke, dat daardoor onverwacht maar voorspelbaar politiek wordt.

Een minder mooi verhaal uit Oostende, al van vier jaar geleden. Nu pas kwamen de moeder en stiefvader van de 17-jarige Davey voor de rechter. Omdat ze hem verwaarloosd, verhoongerd en gefolterd hebben, totterdood. Het riep herinneringen op aan de assisenzaak van eind december tegen Geneviève Lhermitte, de moeder uit Nijvel die haar vijf kinderen vermoordde en daar levenslang voor kreeg.

Konden de moeder en stiefvader van Davey er met veel minder van afkomen? Onwaarschijnlijk, zeker nadat afgelopen vrijdag die waanzinnige steekpartij plaatsvond in het kinderdagverblijf Fabeltjesland in Dendermonde. De jury kleedde zich maandag in het zwart uit solidariteit met de slachtoffers in Dendermonde en gaf daarmee het signaal: aan kinderen raak je niet. Ze veroordeelde de twee tot dertig jaar cel.

Dendermonde: twee baby's en een kinderverzorgster dood, een veelvoud gewond en getraumatiseerd. Zoveel gezinnen door elkaar geschud, zoveel ouders nooit meer gerust als ze hun kind uit handen geven. Ouder of niet, dit drama beroert iedereen.

Het is delicaat, in het licht van de pijn van de slachtoffers, maar durven we ook te denken aan wat de ouders van de dader nu moeten doormaken, en wellicht voordien doorstonden? De angsten, de vele slapeloze nachten: zien dat het misgaat, daar van alles of toch iets tegen proberen te ondernemen, en dan falen. Dat moet ook daar, in Eksaarde, als een mokerslag zijn aangekomen.

Het leven zoals het soms is en zoals we het niet altijd graag meemaken

Veerle Beel is redactrice Binnenland en schrijft elke vrijdag over gezin en samenleving